

2900, Гоце Делчев,
ул. "Полковник Дрангов" 17
e-mail: pirinski_straji@abv.bg
<https://piringuards.treto-gd.com/>
<https://www.facebook.com/pirinski.straji/>

Легенда за Еленино езеро

Елена била млада, хубава девойка, на 17 години. Животът ѝ, обаче, не бил лесен, защото имала нещастieto да се роди в една поробена земя.

В родния и Самоков дошъл Селим паша, който бил пленен от красотата ѝ, а чорбаджиите в града я продали, за да отърват животеца и имането си.

Селим паша взел Елена в шатрата си и се възползвал от невинността ѝ. На следващия ден, обаче, момата успяла да избяга, но не побягнала към града, където очевидно убежище за нея нямало, а се скрила в планината. Не минало много време и срещнала четата на Мальо войвода.

Четниците я приели при себе си, за да я закрилят, и тя заживяла с тях. Елена се влюбила до полуда в байрактаря, но криела любовта си, а мира не и давала мисълта – да отмъсти за честта си на Селим паша.

Така минавали дните ѝ, разединена между любовта и отмъщението. Честта на девойката, обаче, явно била по-ценна за нея, и малко по малко тя заменила букетите с пушка.

Минавали години, девойката залъгвала себе си и чувствата към байрактаря, който вече открито и признавал своите. Най-сетне, съдбата срещнала Елена и Селим паша, като смелата българка не изпуснала шанса си и пронизала фатално гърдите на турчина с един куршум. За нещастие, тя също била ранена.

Четата ѝ, обаче, не оставила тялото ѝ да бъде поругано от неприятеля, и го отнесли високо в планината, на брега на красиво езеро. Последните думи на девойката били любовно обяснение към любовта на живота ѝ, както и молба за прошка, задето не се поддаде на чувствата си, а на желанието за мъст.

Любимият ѝ я погребал край брега на езерото, а в нейна чест то било наречено **Еленино езеро**.

Сега то понякога е скрито в гъста мъгла, както девойката и нейните четници се криели от турците, друг път е синьо и привлекателно, сякаш е кътче от рая.